

บทนำ

ชายหนุ่มก้าวเข้ามาในร้านเหล้า ชูดขนสั้ววีสีขาวอันบางเบาพลิ้วสะบัดเล็กน้อย สายลมพัดพาเอาหิมะสีเงินเรืองรองแห่งฤดูใบไม้ผลิจำนวนหนึ่งเข้ามาด้วย

มีคนรอเขาอยู่ในร้านเหล้า เมื่อเห็นเขาเข้ามา คนผู้นั้นก็รีบลุกขึ้นด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้ม

"หอมเหลือเกิน!" เขาได้กลิ่นหอมของเหล้าบนโต๊ะ

กลิ่นหอมของเหล้านี้มีความพิเศษยิ่งนัก มันหอมกรุ่นยิ่งกว่าเหล้าชั้นเลิศที่ได้ดื่มในวังยามปกติ แถมยังเป็นกลิ่นหอมละมุน ไม่นูนอีกด้วย

"ท่านอ๋อง นี่คือเหล้าบ๊วยเขียวจากบ้านเกิดของข้าน้อย ข้าน้อยตั้งใจนำมาให้ท่านอ๋องได้ลิ้มลองโดยเฉพาะขอรับ" คนผู้นั้นกล่าวพร้อมโค้งคำนับ

"บ๊วยเขียวหรือ" เขาเลิกคิ้ว "อ้อ ข้ารู้ เคยเห็นพวกผู้หญิงนำบ๊วย

เขียวอบแห้งไปตองกับเกลือและน้ำตาล รสชาติเปรี้ยว ๆ หวาน ๆ แต่บ๊วยเขียวสด ๆ นั้นข้ายังไม่เคยเจอมาก่อน"

"เมืองหลวงอากาศหนาวเย็น พี่ชชนิดนี้พบได้ไม่บ่อยนัก แต่ที่ซังโจวบ้านเกิดของข้าน้อย มันขึ้นอยู่เต็มเขาเลยทีเดียว"

"ซังโจวหรือ" ชื่อของสถานที่แห่งนี้ทำให้สีหน้าของเขาแปรเปลี่ยนไปเล็กน้อย

"ท่านอ๋องเคยไปซังโจวมาก่อนหรือขอรับ" อีกฝ่ายสังเกตได้ถึงความผิดปกติจึงเลียบเคียงถาม

"ต้องเคยไปแน่ละ..." เขานิ่งไปเล็กน้อยแล้วตอบอย่างครุ่นคิด "บ้านของข้าหญิงข้าอยู่ที่ซังโจว"

"อ้อ ช่างบังเอิญจริง ไม่ทราบที่ท่านอ๋องสนใจจะไปเที่ยวซังโจวอีกหรือไม่ เดือนหน้าข้าน้อยจะไปค้าขายที่นั่น หากท่านอ๋องมีเวลาก็สามารถไปกับข้าน้อยได้นะขอรับ"

"ข้าไม่ได้ไปที่นั่นมาหลายปีแล้ว..." เขาพลันถอนหายใจออกมา "ข้ากลัวที่นั่น"

"อะไรกัน" อีกฝ่ายมีสีหน้าประหลาดใจ "เหตุใดท่านอ๋องจึงได้กล่าวเช่นนั้นเล่า"

"ถึงเฟิง เจ้ากับข้าก็รู้จักกันมาหลายปีแล้ว ข้าเห็นเจ้าเป็นสหายผู้รู้จักมาโดยตลอด เรื่องบางอย่างข้าก็ไม่กลัวที่จะเล่าให้เจ้าฟัง" เขาตัดสินใจเปิดอก เผยสิ่งที่อยู่ในใจออกมา "ที่ข้ากลัวซังโจวนั้นเป็นเพราะ...คู่หมั้นของข้าอยู่ที่นั่น"

"อะไรนะขอรับ" อีกฝ่ายหัวเราะออกมาในทันใด "ช่างเป็นเหตุผลที่

แปลกประหลาดนัก!"

"คู่หมั้นของข้าก็คือลูกสาวของน้ำหญิง...เป็นลูกพี่ลูกน้องของข้า"

"หรือว่าที่พระชายาหนานจิ่งอ๋องค่อนข้างอารมณ์ร้าย ท่านหนานจิ่งอ๋องจึงได้กลัwnางถึงเพียงนี้"

"ข้าไม่รู้ว่านางเป็นคนอารมณ์เช่นไร ข้าไม่ได้พบนางมาหลายปีแล้ว..."
หน้าตาของน้องสาวคนนี้เป็นเช่นไรนั้น เขาเองก็จำได้เพียงเลือนราง รู้แต่ว่านางงดงามมาก

"ถ้าเช่นนั้นเหตุใดท่านอ๋องต้องกลัwnางด้วยเล่าขอรับ"

"ข้าไม่ได้กลัwnาง เพียงแต่กลัwnางแต่งงานครั้งนี้ต่างหาก"

"ท่านไม่ยอมยกให้มึงงานแต่งงานครั้งนี้กระมัง" อีกฝ่ายเอ่ยคำตอบที่แท้จริงออกมาแทนเขา "ถ้าเช่นนั้นแค่ท่านอ๋องถอนหมั้นก็เรียบร้อยแล้วนี่ขอรับ โปรดอภัยที่ข้าเหนื่อยพูดตามตรง ท่านอ๋องมีฐานะเป็นหลานแท้ๆ ของจักรพรรดิองค์ปัจจุบัน เป็นหลานที่พระราชชนนีเลี้ยงดูมาทั้งมือ ได้รับความโปรดปรานจากฝ่าบาทที่สุด ในได้หล่านี้ยังมีเรื่องที่ท่านทำไม่ได้อีกหรือขอรับ"

"แต่ข้าก็ไม่ต้องการให้ทางบ้านน้ำหญิงคิดว่าข้าใช้อำนาจบาตรใหญ่ข่มเหงผู้อื่น" เขาส่ายหน้า "อีกอย่าง ตอนที่ท่านแม่ของข้ายังมีชีวิตอยู่นางกับน้ำหญิงดีต่อกันมาก งานแต่งงานครั้งนี้ท่านแม่ก็เป็นผู้หมั้นหมายให้ข้า... มาตอนนี้นางเพิ่งจากไปได้ไม่นาน ข้าก็เสนอจะถอนหมั้น แบบนี้ออกจะแล้งน้ำใจเกินไป"

"อภัยที่ข้าเหนื่อยพูดมาก เหตุใดท่านอ๋องจึงไม่ยินดีแต่งงานกับลูกพี่ลูกน้องท่านนี้ล่ะขอรับ"

"ข้าเองก็พูดไม่ถูกเหมือนกัน รู้แต่ว่าตั้งแต่เล็กมานางก็เป็นน้องสาว"

ของข้า ตอนนี่โตแล้วก็ยังคงรู้สึกเหมือนเดิม ข้าทำใจให้น้องสาวกลายมาเป็นภรรยาของตัวเองไม่ได้ หรือบางทีข้าอาจจะกำลังเฝ้ารอพรหมลิขิตอันน่าตื่นเต้นอยู่กระมัง... ต้องมาถูกผูกมัดด้วยการคลุมถุงชนตั้งแต่ยังเล็ก เช่นนี้ อย่างไม่เสียใจในใจก็รู้สึกไม่ยินยอม"

"ท่านอ่องสมแล้วที่เป็นผู้มีการศึกษา ความคิดความอ่านต่างจากคนทั่วไปจริงๆ เสียด้วย" อีกฝ่ายหัวเราะ

"คนอย่างข้าก็ชอบจินตนาการจริงๆ นั่นแหละ ไม่อยู่กับความเป็นจริง" เขาย้ำหั่นตัวเอง "กับเรื่องการแต่งงานก็เป็นเช่นนั้นเหมือนกัน"

"หากท่านอ่องถอนหมั้นแล้วจะไม่เสียใจภายหลังจริงหรือขอรับ"

"ตั้งแต่เล็กจนโต อะไรก็ตามที่ทำไปแล้วข้าไม่เคยนึกเสียใจภายหลัง"

"ดังนั้นที่ท่านอ่องกล้าดักลุ่มอยู่ตอนนี้ก็เพราะไม่รู้ว่าจะเอ่ยปากเรื่องถอนหมั้นให้น่าหญิงทราบได้อย่างไรดีอย่างนั้นหรือขอรับ"

"ใช่"

"จะไปยากอะไร" ใบหน้าของอีกฝ่ายปรากฏแววลึกลับเกินกว่าจะคาดเดา "หากท่านอ่องเชื่อใจข้าหน่อย เรื่องนี้ให้ข้าหน่อยเป็นผู้จัดการเถอะขอรับ"

"เจ้านะหรือ!" เขาตะลึง "เจ้าจะไปจัดการแทนข้าอย่างไรกัน"

"เรื่องนี้ท่านอ่องไม่จำเป็นต้องถามอะไรมาก เขาเป็นว่าเดือนหน้าเมื่อข้าหน่อยไปซังโจว ข้าหน่อยจะจัดการเรื่องถอนหมั้นของท่านอ่องให้เรียบร้อยได้ก็แล้วกัน"

ให้เขาไปจัดการแทนอย่างนั้นหรือ

แม้ว่าสาวถึงเฟิงจะเป็นบุคคลที่น่าอัศจรรย์แห่งเมืองหลวง รวากับว่า

ในโลกนี้ไม่มีเรื่องใดที่เขาทำไม่ได้ แต่จะไหว้วานให้เขาไปจัดการเรื่องนี้
อย่างไรเสียในใจก็รู้สึกลึกลับอยู่บ้าง

"ท่านอ๋อง พวกเราก็รู้จักกันมาหลายปีแล้ว ข้าน้อยเคยผิดคำพูดต่อ
ท่านหรือไม่" อีกฝ่ายสังเกตเห็นถึงความลึกลับในสีหน้าและน้ำเสียงของเขา

"ข้าไม่ได้สงสัยในตัวเจ้า เพียงแต่รู้สึกว่าเรื่องนี้จัดการยากเหลือเกิน..."

"วางใจเถิดขอรับท่านอ๋อง ข้าน้อยสัญญาว่าไม่เพียงจะสามารถทำให้
ท่านถอนหมั้นได้อย่างราบรื่นเท่านั้น แต่เมื่อถอนหมั้นแล้วทางบ้านของน้ำ
หญิงของท่านจะไม่มีทางโกรธเคืองท่านอีกด้วย"

"เรื่องนี้ฟังดูแล้วออกจะน่ามหัศจรรย์ไปหน่อย" เขายิ้มเล็กน้อย
"แต่ข้อเสนอของเจ้าทำให้ข้ารู้สึกซาบซึ้งมาก"

"หากท่านอ๋องเชื่อใจข้าน้อยจริง โปรดมอบหยกที่ท่านพกติดตัวให้
ข้าน้อยด้วยขอรับ" สวาดึงเฟิงกล่าว "ทางบ้านน้ำหญิงของท่านจะได้เชื่อว่า
ข้าน้อยได้รับมอบหมายมาจากท่านจริงๆ"

แววตาอันคมกริบแอบพิจารณาสวาดึงเฟิงอย่างรวดเร็วในทันใด

แต่เล็กจนโต ผู้คนรอบกายจำนวนมากเสนอตัวทำเรื่องต่างๆ ให้เขา
แต่ทุกคนต่างก็มีเจตนาไม่ดี ต่างก็มีจุดประสงค์แอบแฝงทั้งสิ้น ทว่า
สวาดึงเฟิงกลับต่างออกไป ทุกครั้งที่ทำอะไรให้ คล้ายกับว่าเขาไม่ได้หวัง
สิ่งตอบแทนใดๆ เลย

เขารอคอยให้สวาดึงเฟิงร้องขอสิ่งตอบแทนมาโดยตลอด แต่อีกฝ่าย
กลับนิ่งเฉยเสมอมา ราวกับว่าทุกอย่างที่ทำลงไปล้วนแต่เป็นเพื่อมิตรภาพ
อันยิ่งใหญ่ที่ไร้ซึ่งความเห็นแก่ตัวเท่านั้น

หรือว่าเขาคิดมากไปเอง แต่เหตุใดเขาจึงมักจะรู้สึกว่าสหายผู้นี้มี

ความลับอะไรบางอย่างแอบซ่อนอยู่ในใจ ที่เข้ามาใกล้ซิด คอยเอาใจ ก็เป็นเพราะความลับนี้

เขา มู่จั้นเหยียน คือหนานจิ้งอ๋องผู้สูงศักดิ์และมีอำนาจ ส่วนฮวาถึงเฟิงที่อยู่ตรงหน้า คือพ่อค้าผู้มั่งคั่งแห่งเมืองหลวงที่เห็นแก่ผลประโยชน์ ไม่สนใจคุณธรรม ว่ากันตามเหตุผลแล้ว ระหว่างทั้งสองไม่ควรจะมีมิตรภาพอันบริสุทธิ์ใดๆ มอบให้แก่กันได้

ทว่าก่อนที่จะอีกฝ่ายจะเปิดเผยแผนการออกมา เขาเองก็ครั้นจะไปสืบหาอย่างไรเสียฮวาถึงเฟิงก็เป็นผู้รู้ว่าจะไม่ควร แล้วการได้วิเคราะห์ภาพยักลอน ชื่นชมเสียงพิณ ลีมรสสุรา พุดคุยเรื่องต่างๆ กับเขาก็เป็นเรื่องสนุกที่ล้วนแต่ทำได้อย่างออกรส

"ถึงเฟิง เจ้าช่วยข้าทำธุระอันยากลำบากเช่นนี้แล้ว จะให้ข้าตอบแทนเจ้าอย่างไรดี" มู่จั้นเหยียนถามหยิ่งเจิง

"ท่านอ๋องสนใจจะไปจิ้งโจวสักคราไหมขอรับ" ฮวาถึงเฟิงตอบอย่างผ่องคลាយ

"จิ้งโจวหรือ" เขาอึ้งไป ไม่รู้เจตนาของคนตรงหน้า

"ทิวทัศน์ของจิ้งโจวประหนึ่งภาพวาด ฤดูใบไม้ผลิมาถึงแล้ว ท่านอ๋องไม่สู้เดินทางไปที่นั่นสักรอบ แล้วก็แวะถอนหมันให้ข้าหน่อยด้วย"

มู่จั้นเหยียนอดไม่ได้ที่จะรู้สึกงงัน "แวะ...ถอนหมันให้เจ้า"

"ใช่แล้ว ข้าหน่อยก็บังเอิญมีเรื่องกัลดกั้มแบบเดียวกับท่านอ๋องอยู่พอดี"

"นี่มันเรื่องอะไรกันแน่" มู่จั้นเหยียนรู้สึกกระชุ่มกระชวยขึ้นมาอย่างอดไม่ได้ "เจ้าลองว่ามา ดูว่าข้าจะช่วยเจ้าได้อย่างไรบ้าง"

"เฮ้อ ปีนั้นที่ข้าน้อยกำลังก่อร่างสร้างตัว เคยได้รับการช่วยเหลือจากบ้านตระกูลหวังแห่งจิ้งโจว นายท่านแห่งบ้านตระกูลหวังให้ความสำคัญต่อข้าน้อยยิ่งนัก พรารถนาจะได้ข้าน้อยไปเป็นลูกเขย... เสียหายที่ข้าน้อยไม่ได้รู้สึกอะไรกับคุณหนูตระกูลหวังเลยจริงๆ ดังนั้นจึงคิดปฏิเสธนายท่านแห่งตระกูลหวังมาโดยตลอด แต่ก็จวนใจเพราะตอนนั้นเคยได้รับความกรุณาจากเขา เกรงว่าเขาจะคิดว่าข้าน้อยลืมนบุญคุณ ดังนั้นที่ผ่านมาก็จึงทำใจปฏิเสธไม่ได้..."

"ที่แท้พวกเราที่มีความกลมกล่อมแบบเดียวกันจริงๆ ด้วย!"

ไม่รู้ว่าอีกฝ่ายกำลังโกหกเขาอยู่หรือเปล่า แต่คำตอบนี้ก็ถือว่าแต่งได้อย่างแนบเนียน ให้ผ่านด่านไปได้ชั่วคราว

มู่จั้นเหยียนยิ้ม "ได้ ข้าจะไปจิ้งโจวแทนเจ้าสักครั้ง พวกเราช่วยเหลือซึ่งกันและกัน สลับกันแบบนี้เราต่างก็ไม่ต้องลำบากใจ"

"เรื่องบางอย่าง เจ้าตัวยากจะเอ่ยปาก ให้คนอื่นพูดแทนกลับผ่อนคลายขึ้นมากจริงๆ"

ชายทั้งสองยิ้มให้กัน กลิ่นหอมของเหล้าบ๊วยเขียวโชยมา รวากับว่าปมแห่งความกลมกล่อมของทั้งสองได้คลี่คลายลงแล้ว จึงได้ยกถ้วยเหล้าขึ้นดื่มให้แก่กันอย่างสบายใจ

เล่นลวงรัก

7

ลูกหนูนี้เฉียบคมและแม่นยำ มันพุ่งเข้าไปปักกลีกลงในทรงอก
ด้านซ้ายของเขา เหตุใดเขากลับยังไม่สนใจนะ

นางพลิกดูตำราแพทย์จนหมด แต่ก็ไม่พบตัวอย่างอาการที่ใกล้เคียง
กันเลย

ตอนที่พบเขาในถ้ำ นางนึกว่าเขาตายแล้ว แต่หุอันเฉียบคมก็
ได้ยินเสียงหายใจอันแผ่วเบาของเขา นางก็มกายนงฟังเสียงหัวใจของเขา
อย่างไม่อยากจะเชื่อ...หัวใจยังคงเต้นอยู่

หัวใจดวงที่ถูกลูกหนูอันแหลมคมเสียบผ่านจะมีกำลังได้ถึงเพียงนี้
เชียวหรือ

ไม่ ไม่ถูกต้อง

ลูกหนูเพียงแค่เสียบผ่านอกด้านซ้ายของเขาเท่านั้น ไม่ได้ปักถูกหัวใจ
ของเขา เพราะหัวใจของเขาต่างจากคนทั่วไป

หัวใจของคนทั่วไปอยู่ด้านซ้าย แต่หัวใจของเขายู่ด้านขวา!
ร่างกายที่แปลกออกไปช่วยชีวิตของเขาเอาไว้ หากไม่แล้วเขาก็คงกลายเป็นวิญญาณที่ตายภายใต้คมลูกธนูไปนานแล้ว

แม้ว่าตนจะเติบโตในเมืองเล็กๆ อันเงียบสงบ ไม่ค่อยได้เจอโลกภายนอก แต่จากเลือดที่ไหลเป็นสายน้ำของเขา นางก็พอนึกออกว่าก่อนหน้านี้นี้เขาคงจะต้องเผชิญการต่อสู้อันโหดร้ายมาเป็นแน่

โชคดีที่นางพอจะรู้วิชาแพทย์อยู่บ้าง และดีที่กระท่อมน้อยของนางอยู่ที่ตีนเขาแห่งนี้เอง จึงสามารถช่วยพาเขามารักษาได้ในที่อันใกล้

"อา..." ครั้งเดือนผ่านไป ในที่สุดเขาก็ขยับตัวเล็กน้อย ตาคู่ที่ปิดสนิทในที่สุดก็ลืมขึ้นนิดหน่อย ชายหนุ่มส่งเสียงครวญครางออกมาจากลำคอ "ท่านฟื้นแล้วหรือ"

นางจ้องมองดวงหน้าอันงามพร่างพรายของเขาแล้วก็ยิ้มให้

นางอยู่ในเมืองเล็กๆ อันเงียบสงบมาตลอด ไม่ค่อยได้พบผู้ชายสักเท่าไร แต่เมื่อได้พบเขา นางก็รู้ว่าคำว่า 'งามพร่างพราย' นี้มีไว้เพื่อเขาโดยเฉพาะ

เขาสวยกว่าผู้หญิงหลายคนในโลกนี้เสียอีก... หรืออาจกล่าวได้ว่าเขาสวยกว่าใครๆ ในโลกนี้เสียด้วยซ้ำ

วันคืนที่ได้เฝ้าดูแลเขา นางเฝ้าจ้องมองใบหน้าอันคมคายของเขาที่หลับสนิทอย่างนุ่มนวลอยู่อย่างนี้ ไม่ได้รู้สึกเบื่อหน่ายเลยแม้แต่น้อย

"เจ้าเป็นใคร" ดวงตาทั้งคู่ของมู่จั้นเหยียนที่ลืมขึ้นเล็กน้อยฉายแววประหลาดใจออกมา เขากวาดตามองไปรอบทิศด้วยความกังวลเล็กน้อย "ที่นี่... ที่นี้ที่ไหน"

"ที่นี่คือขานเมืองหย่งอัน" นางกล่าว

"เจ้าช่วยข้าไว้หรือ" อาจเป็นเพราะแววแห่งความหวังดิบนใบหน้า
ของนาง หรืออาจเป็นเพราะเขาพบว่าหน้าอกของตัวเองมีผ้าพันแผลพันอยู่
จึงได้คาดเดาออกมา

"ไม่ใช่ ควรจะพูดว่าหัวใจของท่านช่วยท่านไว้มากกว่า ข้าเพียงแต่
ช่วยห้ามเลือดเท่านั้น" นางตอบอย่างถ่อมตน

อันที่จริงนอกจากลูกธนูดอกนั้นแล้ว ผู้ที่คิดจะสังหารเขายังได้ฝาก
บาดแผลฉกรรจ์ที่อันตรายถึงชีวิตไว้ให้เขาอีกมากมายนับไม่ถ้วน กระจุก
หัวไหล่ ซีโครง กระจุกสันหลัง กระจุกขา ล้วนแต่ได้รับบาดเจ็บ ตอนแรก
นางไม่มั่นใจเลยว่าตนเองจะช่วยเขาได้หรือไม่

"หัวใจของข้าหรือ"

"ใช่ หัวใจของท่านอยู่อีกข้างหนึ่ง ดังนั้นลูกธนูดอกนั้นจึงไม่ได้แทง
ถูกหัวใจของท่าน"

"เจ้าเป็นหมอหญิงหรือ" เขาคล่ำคุดบาดแผล รู้สึกว่าความเจ็บปวด
ค่อยๆ หายไป ไม่หนักหนาเหมือนตอนแรกแล้ว

"ไม่ใช่ ข้าเพียงแค่อ่านตำราแพทย์มาบ้างเท่านั้นเอง" คำตอบ
ของนางทำให้เขาตะลึง "ท่านเป็นคนไข้คนแรกของข้า"

"คนไข้คนแรกอย่างนั้นหรือ" เขาตระหนกจนแทบร้องออกมา

"ก่อนหน้านี้ข้าเคยแต่ช่วยรักษาให้ลูกแมวลูกหมา ท่านเป็นคนไข้
คนแรกของข้าที่เป็นคนจริงๆ" นางก้มศีรษะลงอย่างเงินอาย

มูจั้นเหยียนอึ้งอยู่นาน แล้วทันใดนั้นก็พลันเผยสีหน้ายิ้มแย้มออกมา
"เห็นท่าเจ้าคงจะเป็นอัจฉริยะด้านการรักษาคนตัวจริง"